

HOMILIE op de zondag van de collecte voor het buitengewoon onderwijs

32^{STE} ZONDAG DOOR HET JAAR – 10 november 2024

Eerste lezing: 1 K 17,10-16

Tweede lezing: Heb 9,24-28

Evangelie: Mc 12,38-44

Opoffering, daar gaat het over in de lezingen van vandaag.

In de eerste lezing offert de weduwe haar meel en olie om de profeet Elia een maaltijd te bereiden. Ze offert daarmee zichzelf op want het was met het laatste van het laatste dat ze die maaltijd klaarmaakte. Zij en haar zoon hadden daarna niets meer. De profeet spreekt twee belangrijke verzoeken uit: “Wees zo goed om de maaltijd te maken” en “Vrees niet voor u en uw zoon”. Ze gelooft hem – Ze gelooft. Niet met woorden maar met daden. Zoals het er staat in die lezing: “Toe ging ze heen en ze deed wat Elia gezegd had”.

In het evangelie komen we opnieuw een weduwe tegen. Met nog minder woorden dan de weduwe van zonet. Zelfs geen woorden. Maar met een daad die niet minder groots is. Ze gooit van haar armoede alles wat ze bezat. Ze gaf met andere woorden, net zoals de weduwe van de eerste lezing, volledig zichzelf en haar toekomst. Jezus ziet van dichtbij het offer gebeuren.

De tweede lezing staat in de lijn daarvan en gaat nog een stapje dieper. Het gaat daar over Jezus Christus, die zowel offert als dat hij zélf het offer is. Hij offert zichzelf op. Niet voor zichzelf, maar voor alle mensen die verbinding zoeken met God, of zoals het in de lezing staat: “om heil te brengen aan allen die naar Hem uitzien”.

Opoffering is voor gelovigen fundamenteel. Wij mogen geloven in een Blijde Boodschap van iemand die zichzelf heeft opgeofferd voor mensen, ook voor ons, uit liefde voor ons, omwille van onze toekomst, ons heil. Naast dankbaarheid daarvoor, mogen christenen zich geroepen voelen om ook zelf in die dynamiek te gaan staan. Waarvoor offer ik, waarvoor offer ik mezelf op?

Zovele ouders offeren zichzelf op voor hun kinderen: tijd, liefde, aandacht worden aan hen geofferd, niet met tegenzin en niet als last maar uit liefde en vol bekommernis voor hun toekomst. Ook zovele leraren offeren zichzelf in onze scholen op voor hun leerlingen, voor hun toekomst. Tot slot noem ik de zovele vrijwilligers die veel van hun eigen energie en tijd opofferen voor zovele verenigingen, clubs en bewegingen.

Deze zondag wordt in elk van de eucharistievieringen in ons aartsbisdom een offer van ons allen gevraagd voor het buitengewoon onderwijs. Daarmee willen we als Kerk tonen dat we het onderwijs genegen zijn, in het bijzonder de leerlingen die van hun leraren bijzondere aandacht, liefde en tijd ontvangen. In het buitengewoon onderwijs worden elke dag wonderen verricht, maar de werkmiddelen zijn niet altijd en overal voldoende, en daarvoor doen we deze omhaling dit weekend: om wat te offeren van ons meel en onze olie, wat van onszelf. Er wordt geen offer gevraagd dat het uzelf moeilijk zou maken, dus elke cent is welkom, maar misschien mag het een briefje zijn. Elke bijdrage wordt in dank aanvaard door de katholieke scholen van het buitengewoon onderwijs in ons bisdom!

Tot slot wil ik uzelf iets op een briefje geven: wie offert, krijgt zoveel meer terug. Weliswaar in een andere dimensie, maar toch. Dat is ook het verhaal van het evangelie van vandaag, dat wel wat

eigenaardig begon, herinner u, met de schriftgeleerden die hebberig zijn en pralen met hun kleren en macht. Zij willen gezien worden, erkend en bewonderd. Met andere woorden, zij willen krijgen en hebben. Het verschil met de weduwe kan niet groter zijn: zij wil niet krijgen maar geven, zij wil niet hebben maar zijn. Het is die dynamiek waarin wij eucharistie vieren, de dynamiek van het offer van de eredienst, de dynamiek van het geven en zijn, van het danken en verbinden, van leven en liefde. Met al deze werkwoorden zouden we vergeten dat geloven niet alleen een kwestie is van doen, maar zeker ook van ontvangen en het openstaan daarvoor, in de eerste plaats voor het vuur van de heilige Geest. Immers, enkel een warm hart kan geloven en liefhebben, kan danken en geven. Laten we het vuur laten branden!

Amen.